

I RUTSCHEBANEN MED DE LIBERALE

” De er ikke så liberale, som jeg kunne ønske det, men de er nok det bedste, vi kan få”, sukkede Lars Sejer Christensen efter, at jeg havde introduceret Nasser Khader og Anders Samuelsen til bankdirektøren. De to radikale politikere pønsede på etableringen af et nyt liberalt parti, der skulle skabe den vækst, som fører til den velstand, der er al velfærds kilde. Dette mål skulle realiseres gennem en omfattende skattereform og en slankning og afbureaukratisering af den offentlige sektor. For os politiske fødselshjælpere var det klart, at der var opstået et stort strategisk hul i dansk politik, hvor alle liberale kræfter var udraderet.

Det offentlige udgiftsniveau steg med 80 milliarder kroner fra 440 milliarder i 2001 til 520 milliarder i 2010 under en liberal regering, der uden skam i livet førte renlivet socialdemokratisk fordelingspoliti. Det var netop hensigten med dannelsen af et nyt liberalt parti, der ligesom de Radikale og Dansk Folkeparti kunne blive den berømte tunge på vægtskålen, som kunne trække praktisk politik i liberal retning. Vi ønskede at etablere et dynamisk vækstparti, men med en ansvarlig social profil, der støttede udsatte og svage borgere med fornøden bistand.

Khader og Samuelsen gik i gang med at sammensætte et politisk program og kunne i løbet af de første måneder af 2007 præsentere et fornuftigt politisk oplæg. Men herefter begyndte den liberale skude at slingre ud af kurs. Gitte Seeberg var en karismatisk politiker, der følte sig forbigået af ledelsen i det Konservative Folkeparti. Hun var ellers en populær del af partiets kønne blondine- triumvirat, der også bestod af Henriette Kjær og Lene Espersen, på Christiansborg kendt som Pylle, Kylie og Rylle. Gitte Seeberg var indædt modstander af regeringens tætte samarbejde med Dansk Folkeparti og så det nye, liberale parti som sin personlige værktøjskasse til realiseringen af en migrantvenlig politik. Da Ny Alliance blev præsenteret på Christiansborg den 7. maj 2007 var det da også medstifter Gitte Seberg, der i medierne stak af fra Khader og Samuelsen.

Med sin bemærkning om ’ nok er nok’ havde Seeberg på et sekund forvandlet Ny Alliance fra et liberalt reformparti til en kontrabevægelse til bekæmpelse af Dansk Folkeparti og alle dets gerninger. Det lykkedes for en tid at feje uenighederne ind under måtten, og Ny Alliance kunne sole sig i forrygende meningsmålinger op til folketingsvalget i november. En meningsmåling den 11. maj viste 22 mandater til partiet, hvis der havde været valg den dag. Valgkampen op til folketingsvalget den 13. november fik et katastrofalt forløb for Ny Alliance. Den værste ulykke var Gitte Seebergs erklæring om, at man ikke ville pege på Anders Fogh som statsminister, men at der skulle afholdes en såkaldt dronningerunde efter valget, hvor forskellige regeringskombinationer blev vurderet.

Berlingske ringede mig op og spurgte, hvad jeg syntes om kravet om en dronningerunde. Da jeg ikke var partimedlem, mente jeg nok, at kunne tillade mig at tage afstand fra ledelsens største dumheder. Så jeg svarede, at hvis et liberalt parti ikke kunne pege på en liberal statsminister, skulle vælgerne nok finde sig et andet parti at stemme på. I de sidste dage før valget dansede Ny Alliance i meningsmålingerne ind og ud af spærregrænsen, og Naser Khader måtte i den allersidste partilederdebat frafalde kravet om dronningerunden, således at man lige kunne snige sig over de to procent af stemmerne og lande i Folketinget med fem mandater. Den nye regering havde parlamentarisk flertal med DF, og ingen gad lytte til Ny Alliance. Gitte Seberg tabte slaget om migranterne og forlod partiet i protest. Samtidig var Khader og Samuelsen trætte af deres påtvungne rolle som DF-fjender og kylede det nyvalgte medlem Jørgen Poulsen ud af partiet, efter at han offentligt havde demonstreret, at han havde svært ved at se forskel på Søren Krarup og Josef Goebbels. Nok var nok. Der var behov for en reformator og det blev Lars Seier Christensen, som blev partimedlem og stod for både økonomisk bistand og en liberal linje, der førte partiet tilbage på dydens sti.

Navnet blev ændret til Liberal Alliance i 2008, hvorefter Naser Khader fik en åbenbaring, der fortalte ham, at han ikke var spor liberal, men derimod konservativ. Naser meldte sig ud og herefter ind hos de Konservative, hvor han i dag er partiets førende værdikriger. Nu blev Anders Samuelsen leder af Liberal Alliance og primus motor Lars Seier Christensen fik revitaliseret den skibbrudne Samuelsen, der begyndte sin karriere som partichef med en renvasket tavle, hvor der stod en stemmeprocent på 0,0. Ligesom den sammenpnyglede Skipper Skræk ved hjælp af en dåse spinat genvinder sine bjørnekrafter og endnu engang besejrer muskelmanden Bluto, lykkedes det også for Anders at finde sin dåse spinat og genrejse partiet til fremgang og succes. Liberal Alliance blev styrket betydeligt ved en række nye personligheder, som styrede partiet hen mod sit bedste valg i 2015, hvor LA kunne rykke ind i Folketinget med 13 mandater.

Liberal Alliance dyrkede i en periode et idiotisk slogan, som lød : åbne grænser, lukkede kasser. Det er jo umuligt at forestille sig, at den flygtende syriske hjernekirurg bydes velkommen til Danmark, men samtidig får at vide, at der er ikke penge til mad, klæder, tag over hovedet, lægehjælp eller skolegang til børnene. I stedet udviklede jeg med Anders Samuelsen en ny politik, hvor indvandrere skulle være velkomne, hvis de kunne forsørge sig selv og deres familie. Asylansøgere skulle sendes tilbage til dansk drevne centre i nærområderne, hvor de skulle udredes og visiteres. Udvalgte kompetente og demokratiparate asylanter kunne inviteres til Danmark. Resten skulle blive i centrene eller afvises. Samuelsen præsenterede da også denne politik på tv, men herefter forsvandt sagen i løbet af kort tid fra partiets program.

Det samme skete med EU-politikken, hvor Samuelsen og jeg var enige om, at LA skulle lægge sig op af de tysk-franske planer om et fremtidigt EU i to hastigheder: En føderation for udvalgte Euro-lande efter amerikansk forbillede og et frihandelsområde for de EU-medlemmer der enten ikke ønskede eller ikke var kvalificerede til medlemskab af EU-staten. LA ville støtte denne løsning, fordi EU har stærkt behov for en skarpere politisk, økonomisk og militær identitet, men Danmark skulle holdes ude af føderationen og være placeret med en række øvrige nationer i frihandelsområdet. Denne plan overlevede ikke længe, og i dag kan man i partiprogrammet blot læse en tåget formulering om et slankere EU.

LA fik succes ved valget i 2015, fordi man kunne præsentere en omfattende genopretningsplan for dansk økonomi på vej ud af bankkrisen fra 2008. Den plan er noget af det bedste politiske arbejde, der er set i årtier. En opskrift på kompetent vækst som forudsætning for bred folkelig velstand og bedre offentlig service til borgerne. Der kunne ikke skabes parlamentarisk flertal for planen, men reformpolitik er ikke studehandler hen over midten. Der er også behov for den ideale fordring. Der skal være nogen, der har modet og stædigheden til at holde fast i ikke, hvad der kan lade sig gøre, men hvad der bør gøres. Jeg advarede Samuelsen mod at gå i regering, fordi LA ville være totalt afhængig af Dansk Folkeparti, som aldrig ville godkende liberale lovforslag. Det gad Anders ikke høre på, og jeg fik desværre ret. Nedturen blev total, og Alex Vanopslagh står nu som partiets nye Sisyfos, som endnu engang skal rulle den politiske kampesten op ad bjerget. Opgaven er skræmmende, for Danmark er hastigt på vej mod formynderstaten, hvor alt, der ikke er påbudt, er forbudt. Samfundet er totalt domineret af den offentlige sektor, som vi har tryllet om til 'fællesskabet', fordi det er sådan, vi vil have det. Alle meningsmålinger viser, at vælgerbefolkningen modsætter sig skattelettelse, fordi tre fjerdedele af danskerne enten er på overførselsindkomst eller arbejder for stat eller kommune. Vi ofrer gladelig vores frihed for at få mere tryghed. Vismand Torben Tranæs udtalte for nyligt, at hvis danskernes stigende krav om mere velfærd skal honoreres, kommer vi ikke uden om betydelige skattestigninger. Det har Tranæs helt ret i, under forudsætning af, at vi fortsat udelukkende bliver regeret ud fra et fordelingspolitisk idégrundlag, sådan som det har været de sidste 25 år.

Der er dog en anden vej, som det nye Liberal Alliance skal anvise. Vejkortet blev tegnet af World Economic Forum, der i 2013 kom med en rapport, hvor man konkluderede, at hvis dansk økonomi skal kunne vokse

og frembringe det velstandsgrundlag, der er forudsætningen for velfærden, skal skattebyrden reduceres markant, skattelovgivningen skal motivere og inspirere til virkelyst og skabelsen af nye virksomheder, og finansieringen af erhvervslivet og særligt iværksætterne skal forbedres. Hvis vi forestiller os, at vi indførte en skattereform, der opkrævede 20 procent indkomstskat fra de lavtlønnede, 30 procent af mellemindkomsterne og 40 procent fra de højtlønnede, kunne vi i stedet kræve, at alle danskere i arbejde selv skulle tegne forsikringer, der dækker arbejdsløshed, sygdom og pension. Hermed kunne vi overføre nogle af de tungeste og dyreste sociale opgaver fra offentlig til privat regi, og vi kunne bruge langt flere ressourcer på kerneopgaver som sygehuse, undervisning, infrastruktur og miljø. Desværre er borgerne så hjernevaskede af fordelingspolitikkerne, at de vil modsætte sig sådanne vækstreformer. Vælgerne har forstået og accepteret Helle Thorningssachs uophørlige kampråb: " Valget står mellem skattelettelse til de rige eller mere velfærd til os alle sammen!"

Der er ikke desto mindre mere end nogensinde brug for et liberalt parti, der stædigt og målrettet holder fast i den åbenlyse sandhed, at uden vækst og værdiskabelse kan vi ikke skabe det velstandsgrundlag, der skal finansiere social tryghed og kvalitetsservice til den danske befolkning. Det er ikke nok at overlade denne opgave til virksomhederne. Samfundet må også trække med, så Danmark bliver skarpere til at tiltrække ny teknologi, risikovillig kapital, elievirksomheder og kloge hoveder. Vi kan ikke spare os eller omfordele os til fremtidens velstandssamfund. Vi skal kunne præstere dynamisk og kompetent værditilvækst, hvis vi skal undgå at ende som et afrakket discounttilbud i det store europæiske supermarked.

Dette er opgaven for Alex Vanopslagh og hans få liberale kamptropper. Med den kompetente Merete Riisager som ny formand vil det nye hold LA-politikere med Ole Birk Olesen og Henrik Dahl kunne etablere et mere enigt og konstruktivt samarbejde end i den tidligere gruppe, hvor der ligesom i Istedgade, var en hel del ballade. Hvad angår reformpolitikken, kan der etableres et tæt samarbejde med Nye Borgerlige, der ikke er et nationalkonservativt, men et nationalliberalt parti, hvis økonomiske politik lægger meget tæt op ad Liberal Alliances mærkesager. I virkeligheden skal de to liberale partier ikke politisk rykke sig væsentligt for at kunne fusionere, således at Nye Borgerlige og Liberal Alliance kunne blive til Borgerlig Alliance, som vil kunne trække mange stemmer fra det arbejdende og ansvarsbevidste Danmark. To bække små

Asger Aamund